

OUTDOOR MAGAZÍN

únor / 2006

HORYDOLY

Ročník II

www.horydoly.cz

2

Do Dalmácie na kole
Jarní říčky pro vodáky
TEST: Termosky

Olympus Outdoor Awards

ODBORNÁ A ČTENÁŘSKÁ ANKETA O NEJLEPŠÍ OUTDOOROVÝ VÝROBEK A ZNAČKU ROKU

OLYMPUS

Vyhlašujeme anketu o nejlepší vybavení pro sport a pobyt v přírodě. Výrobky v kategoriích **cyklistika, horolezectví, zimní sporty, turistika a cestování, vodní turistika a rodinné outdoorové aktivity** bude hodnotit odborná porota v čele s expertem na sportovní a zážitkové aktivity v přírodě Petrem Ďoubalíkem. Ta také vybere **nejlepší outdoorový výrobek roku**. Nominace budou zveřejněny na počátku března na www.outdoorawards.cz.

Hlasujte pro vaši **nejoblíbenější outdoorovou značku**. O nejlepší z outdoorových značek rozhodněte právě vy na internetové adrese www.outdoorawards.cz. Můžete za to získat:

- ✓ fotoaparát Olympus,
- ✓ dárkovou poukázku do obchodu Bartsport
- ✓ volnou jízdenku na žluté expresy Student Agency.

www.outdoorawards.cz

PARTNEŘI

| STUDENT | AGENCY |

SHOCART

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

horydoly.cz outdoor generation

Předplaťte si časopis Horydoly a můžete získat:

1. cena - boty Raichle Ranger s goretexovou membránou

Raichle
OF SWITZERLAND

2. cena - teleskopické hůlky pro vysokohorské túry Leki Makalu

LEKI

3.-5. cena - špičkové sportovní a turistické ponožky Rohner

Velká předplatitelská soutěž

Předplaťte si čtyři čísla časopisu Horydoly a budete zařazení do slosování o turistické boty Raichle Ranger s goretexovou membránou, teleskopické hůlky Leki Makalu a sportovní ponožky Rohner. Do slosování bude zařazen každý, kdo si do 30. dubna 2006 objedná předplatné časopisu Horydoly.

Předplatné čtyř čísel outdoor magazínu Horydoly stojí **79 Kč**. Pošlete SMS ve tvaru:

PAY HORYDOLY Jméno Příjmení adresa

na číslo **9040479**. Cena jedné SMS zprávy je 79 Kč včetně DPH 19%.

Peníze můžete poslat také bankovním převodem nebo složenkou typu A na účet **35-5473740247/0100**, vydavatelství Turek Media, s.r.o., Sněženková 6, 106 00 Praha 10 (ve zprávě pro příjemce nezapomeňte uvést Vaše jméno a doručovací adresu).

V případě nejasností pište na předplatne@horydoly.cz nebo volejte horkou linku Horydoly **608 733 888**.

Milé čtenářky a vážení čtenáři,

čtete první číslo druhého ročníku časopisu, který se rodí z lůna zpravodajského outdoorového serveru Horydoly.cz. Letos bude vycházet jako čtvrtletník.

V tomto čísle najdete inspiraci především pro vodní a zimní turistiku. Testujeme velmi detailně termosky, popisujeme nejlepší jarní řeky na splutí v kajakách i na otevřených kanoích, doporučujeme, co s malými prcky na lyžích, a nabádáme k výletu na kolech do Chorvatska. Na skialpinisty myslíme při přejezdu Malé Fatry a horolezcům se chceme zavděčit výstupem ve Vysokých Tatrách.

Horydoly - outdoor magazín dostanete zdarma na sportovních veletrzích, v prodejnách specializovaných na pobyt v přírodě, anebo si ho můžete objednat do schránky. V tom případě Vás přijde roční předplatné na 79 Kč, které můžete poukázat na konto redakce pomocí SMS na číslo 904 04 79 ve znění PAY HORYDOLY jméno příjmení adresa. Je samozřejmě možné se obrátit na redakci písemně nebo e-mailem a poté zaplatit klasickou složenkou.

Přejí inspirativní čtení. Na shledanou nad květnovým číslem časopisu, který se bude věnovat především horolezectví a vysokohorské turistice.

Jakub Turek
šéfredaktor

Jakub Turek

KDO JE KDO na Horydoly: Barbara Šímanovská

Pro toto číslo vyfotografovala Barbara Šímanovská dvě zajímavé akce. Při jarním splutí dramatické říčky Mohelky se neustále kličkovalo v proudu mezi křovím a stromy. Sama pádlovala na kajaku a přitom stačila nasnímat své kamarády na nafukovacích i plastových kanoích. Stejně akční byla autorka při zimním výstupu hřebenem na Tupou ve Vysokých Tatrách, během kterého fotila dva spolulezce. Bára vloni dokončila gymnázium a začala studovat na lékařské fakultě. (kt) ■

Aktuality: 4
Ze světa outdooru

Děti: 6
Do batohu s ním!

Horolezectví:
**Výstup na Tupou
Gálfyho žebrem**

7

8

Skialpinismus:
Malá Fatra za tři dny

9

Insider:
**Steve Lichtag
Václav Šůra**

10

Vodní turistika:
Pět prázdných řek

Divoká voda: 12
**Nejkrásnější
jarní říčky**

Reportáž:
**Vodnatá Mohelka
na kánoji**

13

Test:
Kovové termosky

16

Turistika:
**Bojovský potok
kousek za Prahou**

17

Cyklistika:
**V sedle na
dalmátský Pelješac**

Horydoly - outdoor magazín, číslo 2, únor 2006 (II.)

Periodicita: čtvrtletník. Vydavatel: Turek Media, s.r.o.

Adresa redakce: Sněženková 6, 106 00 Praha 10,

Email: redakce@horydoly.cz Šéfredaktor Jakub Turek, jakub.turek@horydoly.cz, mob: +420 728 892 898,

Skype: jakub_turek, ICQ: 344-733-643. Na čísle spolupracovali: Petr Doubalík, Zdeněk Kukal, Hana Suchá,

Barbara Šímanovská. Grafika: Martin Přibil, Obchodní ředitel: Ondřej Turek, ondrej.turek@horydoly.cz,

mob: +420 608 733 888, Skype: oturkpraha, ICQ: 91-916-149. Předplatné: 79 Kč na rok. Objednávky: pošlete SMS na

číslo 904 04 79 ve znění PAY HORYDOLY jméno příjmení adresa. Touto cestou si předplatíte všechna čísla časopisu do

konce roku 2006. Časopis lze také objednat na adrese redakce nebo e-mailem: predplatne@horydoly.cz.

Fotografie na titulní stránce: Kuba Turek

horydoly
OUTDOOR MAGAZÍN

NOVÁ ANDREJCOVÁ ▼

Populární slovenská útulna Andrejcová je opravená a znovu otevřená od 25. listopadu. Andrejcová stojí na hlavním hřebeni Nízkých Tater nedaleko Králové hole. Není obhospodařovaná, a nemá tedy stálého správce. Je určená především pro turisty, lyžaře a lidi na sněžnicích, kteří si vyšlápnou do Nízkých Tater na vícedenní výlet. S sebou je potřeba mít spací pytel a podložku na spaní. Hlavní nízkotatranský hřeben mezi Priehybou a Čertovicí je ale od loňské kalamity těžko průchodný.

Text a foto: Peter Popper ■

VOZÍČKÁŘI TRÉNUJÍ V PITZTALU ▼

Lyžařský oddíl Sportovního klubu vozíčkářů Praha začal letošní sezonu již před Vánoci na ledovci v Pitztalu. Pravidelně tam trénují závodníci Olda Jelínka Ruda Brojír na Český Evropský pohár. Poprvé s sebou brali začátečníky, kteří se učili rekreačně lyžovat na tak zvané monoski. Většina členů oddílu ji nevlastní a půjčují si oddílovou. Její cena se totiž pohybuje okolo 45 tisíc korun.

Text: Bohuslav Hůlka, foto: Tomáš Lisý - SKV Praha ■

POSLEDNÍ ZIMNÍ TÁBOŘENÍ ▼

Končí sezona zimních táboření organizovaných Klubem českých turistů. Poslední víkendové akce se konají na Bojišti u Kuželova v Bílých Karpatech (24.–26. 2.), v Úvalnu v Nízkém Jeseníku (10.–12. 3.), v Libicích nad Čidlinou (10.–12. 3.), na Kralickém Sněžníku (17.–19. 3.) a Jeřábu v Orlických horách (24.–26. 3.). Miniškolu zimního táboření je možné absolvovat na beskydské Prašivě (3.–5. 3.).

Text: (kt), foto: (has) ■

OBCHODY V BRNĚ SE MĚNÍ ▼

Obchody s outdoorovým vybavením se v Brně mění. Koncem minulého roku otevřel zákazníkům dveře Trek and Travel v Josefské ulici. Dostanete v něm především kolekci oblečení francouzské značky Aigle, která patří v západní Evropě mezi dražší. Z techniky zaměřeného oblečení si vyberou sjezdáři a free-rideři. Pohorky a trekkingové boty jsou k dostání od značky Grisport.

Sunsport, který je známý především jako dovozce lavinového vybavení Ortovox, uzavře do poloviny roku svůj obchod v Lidické ulici. „Do budoucna se chceme soustředit na dovoz a podporu našich značek,“ vysvětluje odchod Sunsportu z maloobchodní sféry marketingová manažerka Jitka Ohnesorgová.

Speciální prodejna pro speleology a vyznavače canyoningu Speleo Pro byla během podzimu otevřena v Dominikánské ulici. Kromě vybavení světových, slovenských i českých značek je k dispozici studovna časopisů a jeskyňářských dokumentů.

Text: (ot, kt), foto: (kt) ■

Aktuality

LYŽUJ ▼

Na českém internetu se vynořil silný hráč na lyžařském hřišti.

Jmenuje se Lyžuj.cz a podchytil všechna lyžařská střediska v Česku. Jeho motto zní: „Pro radost ze sněhu!“

Server www.lyzuj.cz obsahuje především aktuální přehled sněhových podmínek v jednotlivých skiareálech. Najdete v něm i jejich popisy, fotografie, mapky a všechny potřebné údaje, abyste si mohli dobře zalýžovat. Součástí Lyžuj.cz je magazín uveřejňující články o všech druzích lyžařských aktivit od běžek, přes sjezdovky až po skialpinismus. (kt) ■

KONEC LEZENÍ NA ĎUMBIERU ▼

Na Ďumbieru končí 28. února sezona zimního horolezectví. V severních stěnách nízkotatranského vrcholu bylo tuto sezonu poprvé povoleno legální horolezectví od 15. prosince. Text: (red), foto: (kt) ■

TROJROZMĚRNÝ FILM O EIGERU ▼

Trojrozměrný dokumentární film o horolezeckém výstupu na Eiger by měl ohromit diváky v kinech IMAX během roku 2007. Natáčet se bude letos na Heckmairově klasické cestě severní stěnou. V hlavních rolích se představí špičkoví horolezci Daniela a Robert Jasperovi a pokračovatel rodinné horolezecké tradice John Harlin III. V plánu je účast patnácti kamer rozmístěných po celé trase výstupu i v jeho okolí. Jeden teleobjektiv zaměří horolezce z údolí od Kleine Scheidegg. Text: (reg) foto: (has) ■

NOC TULENÍCH PÁSŮ ▼

Úvodním podnikem zahájili vyznavači závodního skialpinismu českou sezónu v Jánských Lázních Nocí tulených pásů. Na start nočního závodu se postavilo 174 závodníků včetně reprezentačních výběrů Česka, Slovenska a Polska.

Trasa vedla z kolonády na Černou horu, do Pece pod Sněžkou, na Bramberk, znovu do Pece, přes Javor do Javořího dolu, nazpátek na Černou horu a do cíle v Jánských Lázních. Trať měřila dvacet kilometrů a během čtyř výstupů účastníci překonali celkové převýšení 1900 metrů. Vítěz Peter Svätajanský ustanovil nový rekord závodu na 2:07:00 h. Nejúspěšnější mezi ženami, muži i veterány byla slovenská eskadra.

Text a foto: Štěpán Pleskač ■

DÍKY, PUPE! ▼

Na agresivní automobilovou dopravu bez možnosti jet na kole svou cestou doplatil jeden z hlavních organizátorů boje za zlepšení podmínek pro cyklistiku Jan Bouchal řečený Pup. Na pražské křižovatce v ulici Dukelských hrdinů ho 6. ledna přejelo auto, když šlapal do pedálů. Zemřel v nemocnici o šest dní později a zanechal po sobě družku a malé dítě. Horydoly mu posílají poděkování do cyklistického nebe za dlouhou a plodnou spolupráci. Ironií osudu je, že poslední zpráva, kterou jsme z jeho servisu uveřejnili, byla o neštěstí na cyklostezce ve Vídeňské ulici v Praze.

Kuba Turek, šéfredaktor Horydoly ■

OTEVÍRÁNÍ JARNÍCH ŘEK ▼

Otava z Čenkovy Pily a Vltava z Borových Lad jsou pro vodáky otevřené od 15. března. Celoročně zůstávají pro vodáky nedostupné všechny řeky v národním parku, především Vydra a Křemelná. Ve stejném termínu se otvírá i nejpůvodnější slovenská řeka Soča. (red) foto: (kt) ■

Vyber si svojí filozofii...

Na dvou místech nastavitelná
kapuce, lze schovat do límce

Air Circle SystemTM větrací panel

100% vodotěsné zipy

Hollofleece®
vyjímatelná fleecová bunda

Přelepené švy

Zapínání
v zápěstí na suchý zip

Možnost zúžení
spodní části a boků

Nepromokavý, prodyšný
vnější materiál

Vodotěsné zipy na
kapsách a v podpaží

Společník ve svobodě

Cílů nestačí dosáhnout, musíš je překonávat a v tom Ti bude věrným společníkem SherpaTM, ať už chceš okouzlit lidi v hledišti, nebo si jen usnadnit a zpříjemnit život. Volný pohyb není pro osamocené, výrobky SherpaTM ti budou dělat společníka i když máš v plánu sám šplhat po štítech a šlapat po horských stezkách. Bude tam s tebou a pomůže ti v nouzi. Doprovodí Tě kamkoliv a odkudkoliv zpět.

Technologická revoluce umožňuje, že výrobky SherpaTM vyhovují i těm nejprísnějším předpisům sportovních odvětví, ale také předvídají možné příští požadavky a s důrazem na budoucnost je dopředu splňují. Výrobky SherpaTM jsou vyráběny dle požadavků příštího desetiletí, proto nestárnou a budou vždy v módě.

Pokud si vybereš výrobek SherpaTM, už nebudeš potřebovat jinou pomoc, protože Sherpa Ti nabízí řešení pro všechny životní situace a splní všechna Tvoje očekávání. Móda neznamená vždy pomíjivost, kvalitu nezastíní žádné nové trendy.

Zdálo by se, že s narozením miminka si rodiče několik let nezajezdí na běžkách ani na sjezdovkách. Jestli se od něho občas utrhnou, tak se jen vystřídají na pár sklouznutí na sjezdovce. Ale není tomu tak! Už od doby, kdy dítě umí sedět, je možné s ním vyrazit na sněh. Chce to ale důkladnou přípravu. Na rovinu je nutné říci, že výlety nebo sjezdování s tvorečky, kteří sami na lyžích nic nezvládnou, si mohou dovolit jen velmi zkušený lyžaři. Základem bezpečného lyžování je totiž starost o děti, a ne o to, zda vůbec sjeďte kopec.

Na lyže s prckem

Do batohu s ním!

▼ SPACÁK DO NOSÍTKA

Úplně nejmenší děti od jednoho do dvou let je možné vzít do běžného městského nosítka na záda. Důležité je, aby dítě sedělo ve směru jízdy a buď se dívalo přes rameno rodiče, nebo aby se za něj mohlo v případě špatného počasí schovat. Ruce a nohy jsou v nosítku nekryté, a tak je dobré dítě posadit do malého spacího pytle a potom teprve do nosítka.

Jednoduché nosítko přijde na několik set korun a prodává se obvykle v prodejnách s kojeneckým zbožím. Na tříleté až čtyřleté děti, které už váží hodně přes deset kilogramů, je nutné koupit speciální turistické nosítko, které má stejnou konstrukci jako moderní batoh. Oproti jednoduchým městským nosítkům nabízí ochranu hlavy před poraněním a velké kapsy například na náhradní oblečení. Stojí od tří do šesti tisíc korun a prodává se ve specializovaných turistických obchodech.

▼ DÍTĚ V BATOHU, DOSPĚLÝ VE STŘEHU

Na kratší výlety lze turistická nosítka nahradit i batohem. Musí mít ovšem pevnou konstrukci a robustní bederní pás, aby všechna váha nespočívala jen na ramenou. Pro dítě má batoh výhodu v tom, že kryje ruce a nohy před větrem. Dvojsečná je druhá výhoda: dítě v batohu může měnit polohu, a tak déle odolávat únavě. Pro dospělého lyžaře to však znamená být neustále ve střehu, aby kvůli tomu neupadl.

S nosítkem lze vyrazit na turistickou túru a dají se s ním sjíždět i sjezdovky. Pozor ovšem na vlekaře, protože ti vůči rodičům v posledních letech přitvrdili

a mnohde jim zakazují jezdit s nosítkem na vleku. Bez problémů je to obvykle na lanovkách, kde si jeden rodič vezme nosítko do ruky a druhý dítě na klín.

▼ NA BĚŽKY S POTAHEM

Pětileté děti už nikdo dlouho neunese, ale samy nemají ještě dost vytrvalosti, aby na lyžích ušly víc než několik set metrů po rovině. Rodiče jim mohou pomoci a vžít se do role koňského potahe. Nejpraktičtější způsob, jak to udělat, je pomocí dvou horolezeckých úvazků, čtyřmetrového kusu lana a dvou karabin.

Pokud má úvazek rodič i dítě a ke spojení s lanem použije karabiny, může malého lyžaře nechat z mírného svahu jet samotného, do kopce ho rychle zapojit za sebe a z prudkého kopce před sebe, aby ho přibrzdžoval. Jeden úvazek tuzemské výroby stojí necelých tisíc korun, dětský přijde na polovinu.

Tímto způsobem mohou jet rodiče na turistických lyžích a dítě má obvyklé sjezdovky a přezkáče. Dobře se mu v nich stojí, je mu v nich na rozdíl od lehoučkových běžkových botiček teplo a navíc je velmi stabilní.

Na kratší túry nahrazují někteří rodiče speciální úvazky různými jinými popruhy. Nejsou však příliš pohodlné a při delší jízdě z nich bolívají děti záda.

▼ BEZ PŘILBY ANI KROK

Na jakoukoliv lyžařskou túru nebo sjezdování by se děti neměly vydávat bez helmy. Speciální lyžařská

se dá koupit v hypermarketech za pět set korun, závodní sjezdařská přijde na dva tisíce korun, v nouzi lze nahradit cyklistickým modelem za tři sta korun. Bazary prodávají lyžařské helmy od sto padesáti korun.

▼ STABILNÍ LYŽE PRO RODIČE

Rodiče by měli volit raději široké a stabilní lyže. S dětmi nikdy nepůjde o lámání rekordů, ale pouze o to, v klidu a bezpečí dojet.

Dokud se dítě vozí na rodičovských zádech, jsou nejlepší skialpinistické lyže. Jsou to odlehčené sjezdové lyže s bezpečnostním vázáním, které umožňuje sjezd i chůzi. Jízda na nich je stejně jistá jako na sjezdových lyžích, a tak nehrozí velké nebezpečí pádu. Navíc se rodiče mohou svést bez obav i na sjezdovce.

Pro túry se zavěšeným dítětem na laně jsou jako stvořené telemarské lyže. Boty na ně připomínají pohorky, vázání je podobné jako na běžkách a samotné lyže jsou užší než sjezdové. Na stoupání se dají dokoupit samolepící pásy.

Na rovinaté túry nebo na ježdění s dětmi, které už lyžují skoro samy, je možné uvažovat o turistických běžkách. Pokud jsou spíše do terénu a mimo stopu, tak se obvykle označují backcountry (nebo BC). Mají hrany a širokou špičku, aby se s nimi dobře zatáčelo. Vyplatí se kupovat skluznice s tzv. no-wax úpravou, které není potřeba mazat. S dětmi na to obvykle nezbývá čas. Jediné, co musí rodiče zajímat, aby se prckům túra líbila, nezmrzli a neměli hlad a žízeň.

Text: Kuba Turek, foto: Hana Suchá ■

DROBNÉ NEZBYTNOSTI:

Nikdy nezapomeňte na termosku s horkým čajem, nějakou sušenku do zásoby, dva páry rukavic, nejméně jednu tlustě ponožku a jednu punčochu na výměnu, kotníčkové botičky, krém na opalování, dvě až tři pleny a peníze na dopravu. Nikdy nevíte, jestli nebudete muset zkrátit lyžařský výlet a bez peněz se k autu nebo do hotelu těžko vrátit. Samozřejmostí je příruční lékárnička a tmavé brýle pro potomka.

hlavou. Pokračujeme lehkým terénem mezi skalkami pod čtvrtý výšvih. Dá se sice obejít rozlámaným úbočím vpravo, ale byla by to škoda. Pěkná kolmá stěna ústí do trhliny a končí přesně na vrcholu skalního hrbu (2179 m n.m.).

Na celé cestě se dá se štěstím najít pár starých skob, ale většinu jištění si musíte udělat pomocí smyček a vklíněnců, případně friendů.

▼ SESTUP

Pěšky sestoupíme doprava k východu po levé straně suťového hřbetu do sedla Pod Ostrvou a poté od rozcestníku turistickou cestou na sever k Popradskému plesu. Celkem vám to bude trvat jen hodinu. Terén pod sedlem může být ohrožován lavinami.

Druhá možnost je po dolezu Gálfyho žebra jít pěšky doleva k západu dlouhým hřbetem na hlavní vrchol Tupé (2284) a z ní po pravém úbočí do Lučního sedla (2168). Ze sedla vede sestup ukloněnou stěnou na sever k Ledovému plesu. Při sestupu kličkujeme mezi skalními prahy. Dále jdeme Zlomiskovou dolinou lyžařským terénem do lesa a jím k Popradskému plesu. Celkem se jde dvě až tři hodiny. Terén je poměrně jistý i za horší lavinové situace.

▼ DOPORUČENÉ VYBAVENÍ:

Batož 40 l, nepromokavý komplet, teplé oblečení a rukavice, kožené nebo plastové pohorky, šátek nebo čepice, návleky na boty, bivačovací pytel, helma, lavinový vyhledávač, dvojité lano 50 m, kombinovaný úvazek, cepín a kladivocepín, slaňovací a jisticí brzda, mačky, 4 karabiny, 5 expresek, základní sada vklíněnců a příp. friendů, smyčky, 3 skalní skoby, 1-2 ledovcové skoby, oběd a svačina, termoska s čajem, čelová svítilna, lékárnička, nůž, zapalovač, hodinky, mobil, busola, mapa, průvodce.

Text: Kuba Turek,

foto: Barbara Šimanovská, Kuba Turek ■

Zimní Tatry pro průměrné horolezce

Gálfyho žebro na Tupou

Horolezecké cesty v zasněžených Vysokých Tatrách znamenají pro průměrné horolezce především hřebeny a žebra. Stupeň obtížnosti dva až tři v mačkách a s cepínem v ruce odpovídá výkonnosti na skalkách okolo šestky. Samozřejmě se ve Vysokých Tatrách lezou v této obtížnosti i žlaby a ledopády, ale pro relativní bezpečí před lavinami jsou populární skalní hřebenovky. Jedna vede na Tupou nad Popradským plesem.

Gálfyho žebro vylezli poprvé Július Andráš mladší a Ivan Gálfy starší 6. ledna 1959. Obtížnost cesty místy dosahuje trojky, většinou se ve skále lezou dvojkové úseky a místy se jde pěšky. Výška stěny je 600 m. Náročnost spočívá především v orientaci, délce a časové náročnosti. Ideální čas výstupu je 3 až 4 hodiny, ale většinou se leze dvakrát tak dlouho. V případě lavinového nebezpečí je nutno počítat s dlouhým návratem.

▼ VÝSTUP

Gálfyho žebro je v Kroutilově průvodci popsáno laconicky: „Výstup vede po třetím (nejvýraznějším) žeburu od spádnice sedla Pod Ostrvou.“

Skalním ostřím lze sice lézt hned od začátku, ale postup znepřístupňuje kosodřevina. Proto se nastupuje kuloárem zprava, ve kterém překonáme ledopád a skalní bariéru. Když se kuloár rozšíří do rokle, prodírání kosodřevinou nás stejně nemine. Sněhovým svahem traverzujeme doleva, až se ocitneme v sedélku pod položenou plotnou. Z ní se dostaneme mír-

ně vpravo ramenní spárou na lehčí terén a překonáme tak druhý výšvih do dalšího sedélka.

Následuje série žlábků a skal pod třetí výšvih. Ten překonáváme nepříjemným mírně převíslym několika-
kametrovým traverzem doleva s volnými bloky nad

SEVERNÍ STĚNA TUPÉ

V severní stěně Tupé mezi sedly Pod Ostrvou a Lučním sedlem vede každým žebrem a žlabem jedna cesta. Nejznámější zprava doleva je to žebro Gálfy (popsané výše), žebro Puškáš (III–IV) se dvěma žleby po stranách, středním žlebem Weincziller (III–IV), stěnou a poté pravou větví žlabu zpod prahu Ledového plesa (I), stěnou na Luční sedlo (popsané výše v sestupu).

Slovenská hřebenovka

Malá Fatra za tři dny

Slovenský znak zdobí troje hory - Tatra, Fatra, Matra. To je výzva pro každého lyžaře. Vysoké Tatry jsou vhodné pro zkušené horolezce, přejezd Nízkých Tater trvá skialpinistům nejméně týden, Velká Fatra nabízí mírnější terény na běžky a v maďarské Matře je sněh jen v kruté zimě. Na pár dní je tedy nejlepší vyrazit do Malé Fatry.

Ale pozor! Malá Fatra je sice kapesní minipohoří dosahující výšky jen něco málo přes sedmnáct set metrů, ale nebezpečí při jeho přechodu číhá na každém kroku. Hlavní rizika představují úzký hřeben, převěje, laviny, rychlé zvraty počasí a obtížný návrat do údolí po případné nehodě. Za to ovšem Malá Fatra dokáže dát pohádkové putování vysoko nad strmými srázys dalekými rozhledy na půlku Slovenska a dlouhé prašanové sjezdy.

Celý hřeben lze na lyžích za dobrého počasí a po pevném sněhu přejít za dva dni, ale většinou se to protáhne o jeden až dva dni. Sportovci v elastických kombinézách a s malým batůžkem na zádech to zvládnou i za den. Spát se dá na chatách, ale rozhodně s nimi nelze počítat, pokud se neobjednáte dopředu.

▼ PŘES STOH

Začíná se obvykle ve Štefanové (625 m n.m.), kam jezdí ze Žiliny autobus. Projedeme vesnicí a stoupáme do sedla Medzihoľie (1185). Zde se dá dobře bivakovat, v lese jsme chráněni před nejhorším větrem.

Pokračujeme-li, prodíráme se dál lesním průsekem na hřeben, kde nás uchopí vítr a cloumá s námi až na Stoh (1607). Svě jméno nosí oprávněně, protože je to bezlesý a téměř dokonalý kužel. Po pravém hřbetu žlabu Ritně prudce sjedeme do Stohového sedla (1230). Podíváme-li se zpět, poznáme proč žlab nesetento název. Stoupáme mírně nahoru na Poľudňový grúň (1460). Sem dříve vedla sjezdovka. Sjíždíme po ní nejprve dotvrda vyfoukaným svahem, poté po pás v prašanu a nakonec po urolbované sjezdovce k cha-

tě Na Grúni (989). V případě potřeby se dá sjet do Vrátné doliny a ráno se vrátit lanovkou zpět. Nebo vynecháme nejnebezpečnější část hřebene a vyjedeme novou lanovkou až pod Kriváň.

▼ OHROMUJÍCÍ HŘEBEN STENY

Vlekem se vyvezeme pod Poľudňový grúň a znovu se na něj škrábeme. Dlouhým hřebenem zvaným Steny (1572) se dostáváme na Hromové (1636) a na Chleb (1646). Výhledy do prudkých srázů pod námi na obě strany jsou ohromující. V mlze nás bezpečně vedou tyče. V jednom místě mezi Hromovým a Chlebem však

dvě chybějí. Bohužel je to ve svahu, kde cesta na pár stovek metrů opouští hlavní hřeben, a turisté tady občas bloudí. Z Chlebu se pozvolna sjíždí do Snilovského sedla (1524).

Kdo počítá s bivakem, nebo chce stavět stan, ten to udělá pod sedlem u horní stanice lanovky z Vrátné, kdo hledá postel, sjede doleva do chaty Pod Chlebom.

▼ NEBEZPEČNÉ KONIARKY

Ze Snilovského sedla vedou tyče pod vrcholem Kriváň (1709), ale turisté si jeho špičku obvykle ne- nechají ujít, protože je v Malé Fatře nejvyšší. Přes Pekelník (1609) a sedlo Bublen (1510) prudce sjedeme pod hřeben Koniarky. Zde končí tyčové značení. Pokud tady není vyjetá hluboká stopa, je nutné hodit lyže na záda, vzít do ruky cepín a obezřetně vyrazit na foukaným hřebenem šířky sotva dvou stop. Pokud nehrozí laviny, obvykle se traverzují východní svahy vlevo od hřebene. Pomalu se tak propracujeme na Malý Kriváň (1671). Z něho sjíždíme žlabem, který bývá často sněhem a větrem vymodelovaný tak, že připomíná snowboardovou U-rampu. Poskytuje pěkné lyžařské zážitky, ale často se tu padá.

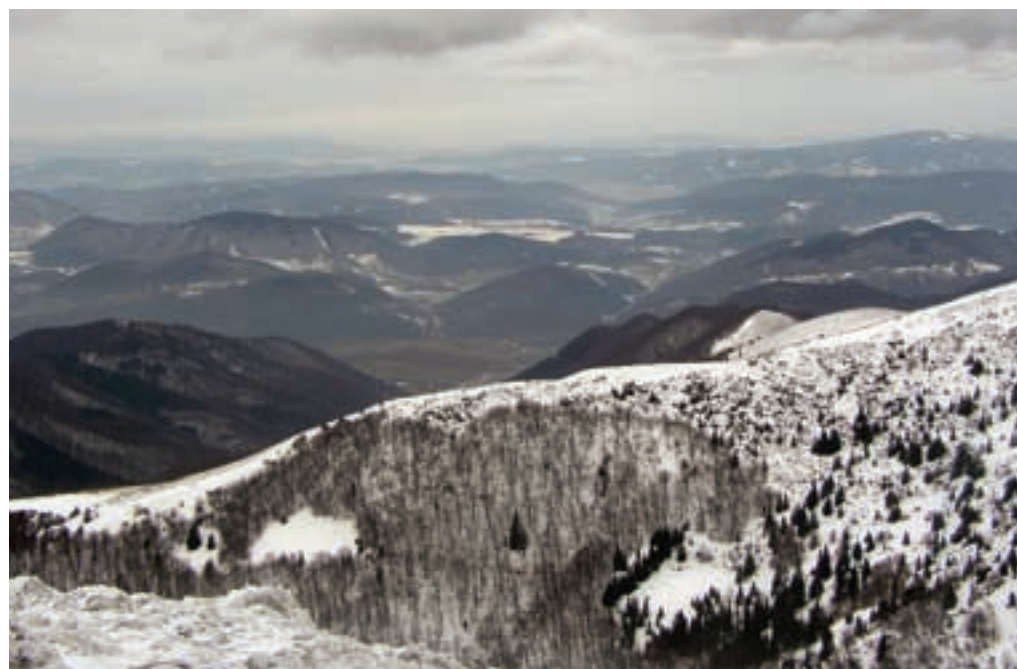
Zleva podjíždíme široké sedlo Priehyb (1462) a víceméně po rovině se vezeme vlevo pod skalami Stratence (1512). Stezka vede v létě přímo povrchem skal nad námi, ale na lyžích se držíme raději pod nimi. Po chvíli se ocitneme v úzkém skalnatém sedle Krúvá (1462). Z něho pokračujeme namáhavě stále vlevo podél skal až na Suchý (1468) a z něho prudce dolů k chatě Pod Suchým (1075), nebo zkusíme uhnout vpravo. Budeme-li mít v tomto případě štěstí, narazíme při sjezdu panenskou přírodou na vodorovnou vrstevnicovou cestu, která nás rychle a elegantně dovede k chatě. Za dobrého počasí je ze sedélka vidět lesní průsek, kterým prochází.

Od chaty nás čeká poslední prudký sjezd zásobovací cestou podél potoka a pak trocha bruslení po loukách podél Váhu až na železniční zastávku ve Strečně.

Text: Kuba Turek, foto: Hana Suchá ■

DOPORUČENÉ VYBAVENÍ:

kompletní skialpinistické, lavinové a bivačovací vybavení, turistický cepín

Nějak se to namastí do počítače

Steve Lichtag vtrhl před pár lety do Čech. Objevuje se v televizi, dělá rozhovory. Stal se celebritou. Zaslouženě! Před třiceti lety točil populární české filmy a hrál v divadlech. V roce 1979 utekl z moci komunistů a usadil se v USA. Tam se naučil potápět a filmovat. Jde mu to velmi dobře. Znamé jsou jeho dokumenty *Quo vadis Cambodgia* či *Sibiř - země žalu, země naděje, nebo podvodní Hledání křišťálového světa*. Největší slávu zatím získal za *Velký Bílý o žraloku lidožroutovi*. Filmař a potápěč působil v několika porotách filmových soutěží včetně loňského Festivalu outdoorových filmů, který putoval po celém Česku.

Dá se uživit natáčením dobrodružných dokumentů?

Běžné je, že se poloamatérským filmařům podaří sehnat peníze na letenku a někde si půjčí nezbytné vybavení. Na víc obvykle rozpočet nestačí. Například na film *Velký Bílý* jsme plánovali šest týdnů natáčení a nakonec jsme ho točili celý rok. Mezi tím jsem se musel vrátit a shánět peníze na dokončení tohoto projektu. Jiná situace ovšem nastane, když se film po dokončení podaří prodat televizi. O *Velký Bílý* projevila zájem americká NBC a tím finanční potíže skončily.

Televize platí dost?

Pro tuzemské filmaře je nutné, aby své dílo prodali do ciziny. České televize obvykle zaplatí jen tu letenku.

Mohou se k takovým penězům dostat amatéři?

Doba se naštěstí posunula a nejsou už potřeba vysoké rozpočty. Digikamery jsou dostupné pro kohokoliv, a proto se po světě vyrojily tisíce amatérských kameramanů, kteří dokáží ve svých poloamatérských filmech vytvořit správnou adrenalinovou atmosféru.

Máte recept, jak se to dělá?

Tři kluci si koupí tři kamery, někdo vyrazí, natáče, jako o život, nějak to namastí do počítače a doma v obýváku to sestříhají. Tak vznikají krásné filmy.

Rozhovory připravil, foto: Kuba Turek ■

Insider

Nejsem špičkový polárník

Václav Šůra

Určitě ho znáte. Mohli jste ho vidět při tréninku v mrazárnách ve zpravodajství na Nově. S Janem Krausem si povídal v jeho pořadu na České televizi. Objevuje se v bulvárních novinách a časopisech. Stal se mrazivou celebritou českých médií. Václav Šůra se zúčastnil několika polárních expedic. Všechny označuje ve svých propagačních materiálech superlativy. Posuďte sami: 1998 - první český lyžařský přechod Špicberk od západu na východ. 1999 - dcera Sandra byla nejmladší Češkou, která vstoupila na největší světový ledovec v Grónsku. 2000 - první Čech procestoval nejsevernější obydlenu část Grónska. 2005 - jako čtvrtý Čech dosáhl expedičním způsobem severního pólu.

Vzal jste devítiletou dceru na polární ledovec. Jak se díváte na nebezpečí pohybu s dětmi v tomto terénu?

Riziko v polárních oblastech je stále přítomné. Jednou nohou jste stále v průšvihů. Můžete se zřítit, omrznout, zbloudit... Je to podobné jako při horských výstupech. Sandra musela při návratu do táboara přebrodit ledovcovou řeku v patnáctistupňovém mrazu. Přežila to ve zdraví.

Jak hodnotíte po sportovní stránce své polární výpravy?

Neřadím se do sportovní špičky. V Česku je sice jen velmi málo polárníků, ale na světový vrchol se dostal třeba můj letitý kamarád Miroslav Jakeš. Můj nejlepší výkon po této stránce byla expedice na severní pól.

Proč tedy jezdíte do polárních krajín?

Mé výpravy jsou převážně poznávacího charakteru. Například když jsem byl u eskymáků v severním Grónsku, byli jsme tam první běloši po devíti letech. Musel jsem se tam nechat vysadit vrtulníkem americké armády, jinak bych se tam vůbec nedostal. Tu možnost jsem dostal teprve tehdy, když Česko vstoupilo do Severoatlantické aliance.

 Schöffel

Bezkompromisní
lyžařské technické
oblečení

www.schoeffel.com, www.sportkoncept.cz

Naložte do kanoe partnera/partnerku/děti, tábornické vybavení, zásoby jídla a pití a vyraďte na řeku. Horydoly doporučují pět toků, kde se zaručeně nemusíte tlačit na jezech a nemusíte pracně hledat prázdnou hospodu. Vydejte se do přírody, kde vás budou otravovat maximálně komáři nebo po nocích hekající srnci.

Turistická voda

Pět prázdných řek

▼ JIZERA

Krkonošská řeka nabízí na své cestě z hor do Polabí vše, čeho si vodácké duše žádají. Na horním toku jsou úseky nejvyšší obtížnosti v okolí Kořenova, potom směrem k Semilům jsou peřeje stále lehčí a od Železného Brodu až k ústí do Labe se jedná o vyloženě turistickou řeku. Nejkrásnější lehký úsek je posledních dvacet kilometrů z Benátek do Labe. Jenom na závěr musíte dát pozor, aby vás nepřejel labský parník.

▼ PLOUČNICE

Neuvěřitelné zátočiny, džungle a panenská příroda vás čekají na zapomenuté říčce tekoucí skrz bývalý ruský vojenský prostor. Jen si to představte: pádlujete půl hodiny k mysliveckému posedu nad hladinou, potom ho půl hodiny objíždíte a další půl hodiny ho vidíte za sebou. Místa jsou meandry tak zatočené, že nevíte, kterým směrem voda vlastně teče.

▼ RADBUZA

Radbuza je jednou ze čtyř řek, které se stékají v Plzni a tvoří mohutnou Berouнку. Není to nijak divoký tok, poklidně si teče plochým lučinatým údolím ve stínu olší a ničím zvláštním nevyniká ani její okolí. Úzký tok má dost vody po celý rok, ale to je vykoupeno množstvím klidných hladin nad často nesjízdnými jezy. Je to prostě říčka pro romantický rodinný víkend. Kam dojedete, tam postavíte stan.

▼ MORAVA

Královnou moravských řek je řeka Morava. Nahoře je úzká a rychlá, dole v lužních lesích se jedná o širokou řeku vhodnou pro otevřené turistické kanoe. Jestli se pro ni rozhodnete, jeďte raději před prázdninami, protože komáři se ještě nestačí vylíhnout. Čím později poplujete, tím více repelentu spotřebujete. Celou řeku lze splout za dva týdny, ale nejzajímavější turistický úsek z Mohelnice skrze chráněnou oblast Litovelské Pomoraví do Olomouce je víkendovou záležitostí.

▼ HRON

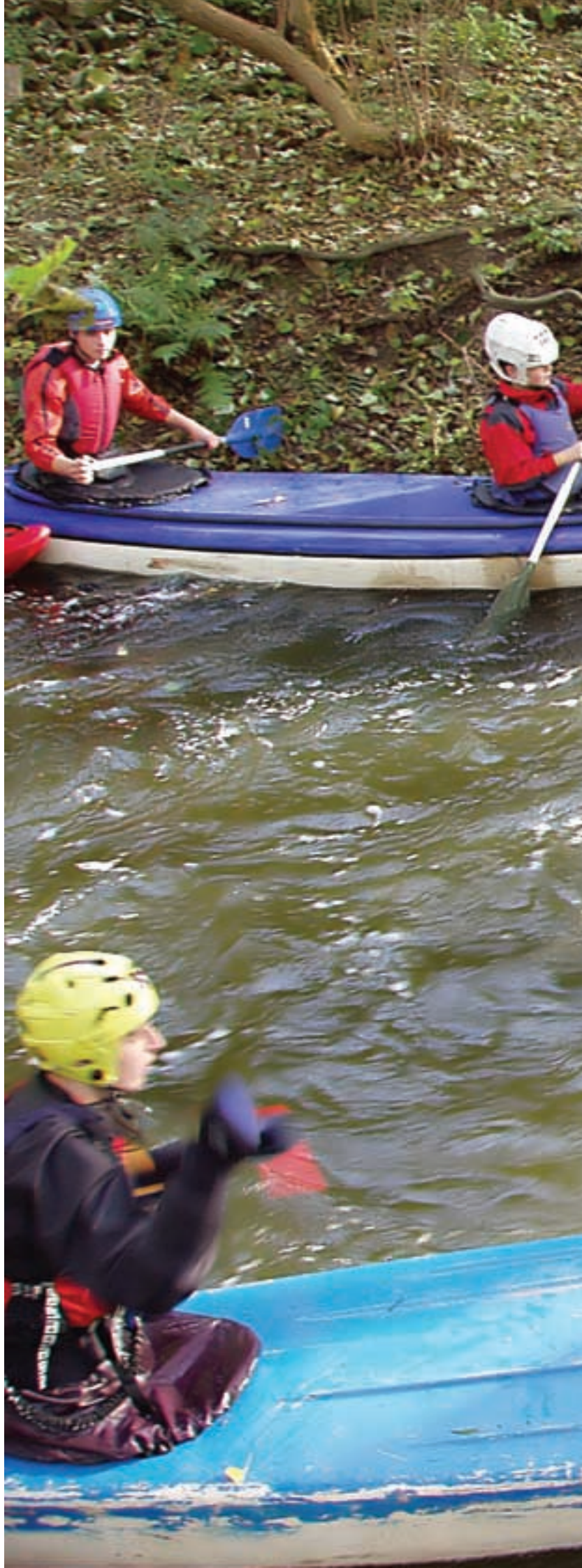
Nejhezčí řeka na dlouhé putování. Na jaře se dá sice vyplout již na svazích Nízkých Tater v Helpě, ale v létě teče dost vody až z Banské Bystrice. Několik dní pádlujete mezi horami, občas projedete vesnicí nebo městečkem a najednou se začne krajina otevírat do roviny. Voda vás nenápadně přenesle do podtatranských nížin a nakonec vplujete do evropského veletoku Dunaje.

▼ PŘEČTĚTE SI

Vodácký průvodce Česko (Shocart 2005)

Na lodi křížem krážem po Čechách a Moravě (Fragment 2004)

Text a foto: Kuba Turek ■

V České republice teče přibližně pět stovek toků, které se dají splout na lodi. Většina je sjízdná jen na jaře, když tají sněhy, nebo po velkých deštích. Nastává tedy čas vyrazit. Z šesti-stupňové škály jezdí začátečníci předstupu ZW, což znamená klidnou vodu a někdy i WW1 s nezáluďnými peřejemi. Aspoň jeden z nich ovšem musí ovládat pádlo a loď, protože i na neklidnějších řekách nastražil vodácký pánbůh Čochtan pasti. Převíslé větve shazují vodáky z lodí do vody, padlé stromy potápějí lodě a nenápadné kameny je dokážou i rozpůlit. Zkušenější si mohou troufnout na těžší vodácké terény, ale stejně naprostá většina jezdců divokých vod využívá stupně WW2 a WW3. Nejtěžší voda je pro experty, kteří dlouhodobě trénují a mají veškeré záchranné a bezpečnostní vybavení.

Když tají sněhy

Jarní říčky

▼ KRUŠNÉ HORY

Říčky v severozápadních Čechách patří mezi nejpůlárnější jarní toky. Jsou divoké a dobře dostupné autem. Je potřeba vyrazit hned, jen co v nich začne téct voda. Koncem jara už žádnou nemají a musíte čekat celý rok na příští tání sněhu. Mezi nejsplovanější patří těžká Rolava (WW 4), jednodušší Teplá (2) skrze kolonádu v Karlových Varech a celoročně sjízdné Ohře (1-2) a Bílina (1). Za vysokého stavu vody se jezdí i Kosový potok (2) a Svatava (1).

▼ PODKRKONOŠÍ

Nejčastěji se splouvá Jizera, která nabízí své krásy všem vodákům bez rozdílu výkonnosti. Na horním toku jsou úseky nejvyšší obtížnosti v okolí Kořenova (6), potom směrem k Semilům jsou peřeje stále lehčí (2) a od Železného Brodu až k ústí do Labe se jedná o vyložené turistickou řeku (ZW). Znalci sjíždějí horní Labe (5), Tanvaldskou Kamenici (5), zkušení turisté Nisu (2), Olešku (1) a Smědou (3). Mezi skalními městy protéká Metuje (2).

Zajímavější jsou nepříliš náročné potoky v okolí bývalého sovětského vojenského pásma Ralsko. Tečou totiž opuštěnou krajinou pískovcových skal. Do horního toku Ploučnice (1) se vlévají Robečský potok (1), Panenský potok (1) a Svítávka (1). Nedaleko teče i Mohelka (1).

▼ MORAVA

Moravská země je na rychle tekoucí říčky chudší než Čechy, přesto se tu dá najít několik excelentních toků. Řeka Morava připomíná Sázavu. Nahoře (3) je to úzký a rychlý tok vhodný pro zkušené jezdce na obratných lodích, dole (ZW) v lužních lesích se jedná o širokou řeku vhodnou pro otevřené turistické kanoé.

Na severu se častěji splouvá především Opava (2), Moravice (1) a Bečva (ZW). Najih tečou rychlá Svatka (2) a línější Jihlava (1). Na těchto dvou řekách záleží především na tom, kolik vody pustí do koryta přehrady na jejich středních tocích.

Neobvyklá plavba čeká na Zámecké Dyji (ZW), neboť vodáci tady projíždějí lednickým zámeckým parkem podél několika architektonických pamětihodností. Kvůli úředním obstrukcím se obtížně splouvá Dyje. Její jednotlivé úseky jsou zakázány kvůli státní hranici, národnímu parku a nádrži pitné vody.

▼ ORLICKÉ HORY

Co jiného tady jet, než lehkou Tichou (1) nebo obtížnější Divokou (2) Orlici? Při velké vodě ještě Zdobnici (2) skrze hluboké lesy.

DOPORUČENÉ VYBAVENÍ:

Na splutí jarní divoké vody je potřeba dobré vybavení. Nejde jen o zmrzlé ruce při pádlování nebo chladný vítr, ale také o šok z pádu do ledové vody a následné podchlazení. Uvádíme běžné ceny ve specializovaných obchodech.

plastový kajak	15–35 000 Kč
špricdeka	1500–2500 Kč
na větší řeky stačí nafukovací kanoé	20 000 Kč
nebo raft	30–80 000 Kč
pádlo	500–1500 Kč
plovací vesta	500–2500 Kč
přilba	700–2000 Kč
házečí záchranná šňůra	500–1000 Kč
neoprenový oblek	2000 Kč
neoprenové rukavice	300 Kč
nepromokavá bunda	1500–2500 Kč
neoprenové ponožky nebo boty	300–2000 Kč
funkční prádlo	komplet 1500–3000 Kč
malý lodní pytel na drobnosti	150–250 Kč
střední lodní pytel na oblečení	200–300 Kč
průvodce	200 Kč
mapa	70–100 Kč
voděvzdorné hodinky	
lékárnička	
mobil	
jídlo a horký nápoj v termosce	
peníze na dopravu zpět a na návštěvu hospody	

▼ OKOLÍ PRAHY

Ve středních Čechách je vodáctví pevně zakořeněné, zvláště v Praze je k dispozici spousta půjčoven a k mnohým řekám se dá dojet vlakem nebo autem za pár desítek minut.

Teď za vysokých vodních stavů je možné pomýšlet především na legendární trampské říčky se slavnými osadami podél břhů. Jestli vám něco neříkají následující názvy, nemáte základní turistické či tábornické vzdělání a měli byste si ho doplnit: Kocába (1), Vlašimská Blanice (1), Mastník (2), Klabava (2), Kačák (1) nebo Litavka (2).

Často se za větší vody jezdí Střela (2), rychlá plavba je po mohutné Berounce (ZW) a dá se splout i Sázava (ZW). To je ovšem na jaře záluďná řeka, protože jakmile se zvedne hladina, je v několika místech nebezpečná. Pozor především na Stvořidlech (2) a v Krhanicích (2), kde mohou číhat až metrové vlny, válce a nebezpečné jezy. Za jarních tání si už vybrala nejednu oběť z řad vodáků. Z mohutného proudu se po zvrhnutí špatně a dlouho dostává na břeh.

▼ PLZEŇ A ČESKÉ BUDĚJOVICE

Obě velká města mají ideální vodáckou polohu. Protékají jimi velké turistické řeky a zároveň v jejich okolí teče několik menších sportovních říček. Nad Plzní jsou populární všechny zdrojnice Berounky (ZW) – Mže (1), Radbuza (ZW), Úhlava (ZW) a Úslava (ZW).

Nad Budějovicemi jsou v jakémkoliv ročním období nejpůlárnější Lužnice (ZW) a Vltava (1). Jezdí se ovšem i Malše (2), Otava (3) a Vodňanská Blanice (3). Nejdravější šumavské řeky Vydra a Křemelná se jezdit nesmějí, protože to zakazují ochránci Šumavského národního parku.

Text a foto: Kuba Turek ■

„Zítřka jedeme na Mohelku,“ rozhodujeme se na poslední chvíli. Sháníme z půjčoven lodě, jak se dá. Nakonec na rozvodněný potok vyráží pražský kajak, plastová otevřená vydra ze Stráže pod Ralskem a tři liberecká nafukovací orinoka. Vody teče hodně. Nejvíc, co jsem kdy v Mohelce viděl. Stačilo by ještě pár centimetrů, a rozvodněná říčka by se vytila na okolní louky.

Vodnatá Mohelka na kánoi

Rozvodněný potok pod Sychrovem

▼ DEBLOVKY NEJSOU TO PRAVĚ

Lodě spouštíme na vodu u školy v zasněženém Radostíně. Všichni smetak trochu nejistí, protože obvykle jezdíme na kajacích. Manévrovat na deblkanoích v úzkém rychlém toku je dost pomalé a nešikovné.

Podjíždíme historický mostek a Mohelka nám ukazuje svoje vnady i zuby. Za dostatek vody v korytě platíme neustálým přenášením klád, klíčkovaním v meandrech, prorážením křoví a opatrným prohlížením všech jezů. První jez není záhudný a v singlu se dá sjet. Přesto budí silný proud v úzkém řečišti respekt. Zato druhý jez hned za Sychrovským dvoupatrovým železničním viaduktem uctivě obnášíme, protože se bojíme padlého kmenu kousek pod ním. Jen kajak se přes něj statečně probíjí.

JARNÍ MOHELKA:

Obtížnost: WW 1 (za velké vody WW 2)

Charakter: užší meandrující tok s porosty zasahujícími do proudu

Riziko: největší nebezpečí hrozí od padlých stromů a pobřežních porostů

Sjízdnost: vodočet na mostě pod Libicí nejméně 15 centimetrů (splutí od Ještědky) nebo 25 centimetrů (splouvání ze Sychrova). Znamená to střední, resp. vyšší vodu.

Tábořiště: nejbližší jsou v Dolní Bukovině a Kláštere-Hradišti u koupaliště, fungují jen v létě

Doprava: osobním autem po dálnici Praha - Turnov - Liberec a poté silnicí kopírující říčku. Pro nafukovací kanoa přichází v úvahu železniční stanice v Sychrově a Mnichově Hradišti na Jizeře.

Následuje skluz a za ním další jez. Mezi tím přenášíme pár stromů. Po kotníky ve sněhu to není nic příjemného. Ve Třetí máme za sebou dvě hodiny jízdy, tři jezy, několik padlých kmenů a tři kilometry řeky.

▼ JANOVICKÝ JEZ

Následuje dalších pět jezů, vesnice Klamorna, Trávníček a Letařovice, tři děsivě zarostlé úseky, kudy si prolamujeme cestu příďemi a helmami, a zprava konečně přitéká Ještědka. Přenášíme lodě a jedeme po ní tři-

cet metrů. Můžeme si ji odškrtnout v kilometráži, jako sjetý potok? Asi ne, ale dnes má tolik vody, že by se na krátkém Topolinu dala sjet. Tady jsou další dvě hodiny jízdy a devět kilometrů za námi.

Skluz pod mostem inzerovaný v kilometráži za této vody nevnímáme a jedeme vstříc jezu v Janovicích. Víím, že se před ním těžko zastavuje a ještě hůř se odhaduje, kde vlastně je. Stane se však to, co jsem očekával. Zastavit nikdo z nás v rychlém proudu nestačí a jez se zjevuje nenadále za pravotočivou zatáčkou.

První orinoko se přes válec pod jezem elegantně přeneslo, deblovka ho špičkou proráží a sice plná vody, ale jakžtakž v pořádku zastavuje v laguně pod ním. Za ní ovšem nastává mela. Druhé orinoko opouští háček elegantním skokem na břeh, čímž odsuzuje kormidelníka k potupnému splutí jezu s lodí v podpaží přímo do válce. Do něho najíždí třetí orinoko a vystrkuje ho do odtékající vody. Posádka chvíli balancuje ve válci, ale poté i tento háček opouští loď a skokem plavmo přeskakuje válec, kdežto kormidelník padá do vody a poslouchá rachot své helmy o kameň na dně. Nakonec se z válce dostává spodem. V jezu opouští loď i kajákárka, ale má štěstí a ona i její loď a pádlo odplouvají po proudu.

Celou melu pozorují dvě ženy ze zdejšího statku. Pozorovaly velmi podobnou scénu už před dvěma lety, když jsem jez sjížděl s malým synkem na kajaku a zvrhli jsme se za daleko menší vody pod jezem.

▼ KONČÍME ZA SOUMRAKU

Po klidnější vodě dojedeme k jezu v Podhoří. Vlna pod ním je impozantní, ale bohužel nad jezem jsou umístěné dřevěné desky a na pokus o splutí si musíme nechat zajít chuť. Přeneseme lodě a sklouzneme ze břehu do úžasně rychlé vody. Kromě první posádky si užíváme vlnky a běžící krajinu okolo nás. Vepředu je ovšem nutná neustálá ostražitost, protože padlý kmen nebo větev nad hladinou by mohly způsobit velké komplikace.

Smráká se, naše jistota v rychlém proudu je otřesena vjezdem do zarostlého úseku, a tak končíme v lukách před Chlístovem. Celkem jsme ujeli sedmáct kilometrů za šest hodin. Do soutoku s Jizerou nám tedy zbylo ještě sedm kilometrů.

Text: Kuba Turek, foto: Barbara Šimanovská ■

CLICK

AND GO

**DOKONALÝ SYSTÉM
POUTKO-HŮL
PRO KAŽDOU RUKU,
KAŽDOU RUKAVICI**

LEKI

info@sportkoncept.cz

www.sportkoncept.cz

Horký čaj na zimu

Test

Která termoska je nejlepší na horký čaj či kávu? Je dobré spoléhat na osvědčené značky outdoorového Coleman a kuchyňské Tescomy.

Prokázal to redakční test Horydoly. Zároveň ukázal, že výrobci kovových nerezových termosek nelžou. Co napíše do návodu k použití, to platí. Neslibují tedy horydoly, ale na jejich čísla se lze spolehnout.

Na vahách jsme s hodnocením Tatonky. Vedou nás k tomu dva důvody: první termoska této značky, kterou jsme koupili v obchodě byla vadná a výsledky druhé zase výrazně lepší, než jaké deklaruje výrobce. Znamená to, že druhý testovaný výrobek byl nadprůměrně dobrý? Má tedy výrobce obavu z kolísavé kvality?

Termoska Ferrino sice odpovídala deklarovaným hodnotám, ale její kvalita se rovná pouze levným hypermarketovým termoskám a pouze těží ze značky známé firmy.

Pravým opakem seriózních výrobců kovových termosek je Ahold, který v Hypernově prodával pod svým jménem termosku v kombinaci plast/nerez. Při tes-

tování ji nebylo možné po nalití horké vody udržet v ruce. Už z prvního pocitu bylo tedy zřejmé, že velmi málo izoluje. Již po šesti hodinách teplota jejího obsahu klesla na teplotu okolí. Stejně dopadli druhý reklamovaný výrobek! Divíme se proto, že může někdo takovou věc vůbec prodávat.

▼ JAK SE TESTOVALO

1. Nejdůležitější (a v tabulce uvedené výsledky) jsme získali tak, že jsme termosku naplnili ze třetiny vařící vodou, po pěti minutách jsme ji vyliili, znovu naplnili horkou vodou, uzavřeli a po dvanácti hodinách změřili teplotu vody. Stejný postup jsme opakovali v intervalu 24 hodin. Počáteční teplota vody 95,6–95,7 °C, okolní teplota 19–21 °C, dřevěná podložka, bezvětrí v místnosti. Byly použity laboratorní teploměry kalibrované pro -2 až 102 °C.

2. Stejně postupy jsme opakovali bez přehřívání termosky. Výsledky byly o dva až tři stupně nižší za 24 hodin, na pořadí se nic nezměnilo.

3. Bez přehřívání jsme nalili do termosek horkou vodu a umístili jsme je na dvanáct hodin ven na mír-

LITROVÉ KOVOVÉ TERMOSKY

termoska	cena (Kč)	váha (g)	uzávěr	po 12 h (°C)	po 24 h (°C)	hodnocení
Celokovové modely:						
<i>Coleman</i>	699	670	závit	77	64	★★★★★
<i>Tatonka</i>	690	700	závit	77	64	★★★★★
<i>Tescoma</i>	609	610	závit+pružina	76	63	★★★★★
<i>Ferrino</i>	640	570	závit+pružina	63	47	★★★☆☆
Bez názvu	149	540	závit+pružina	62	46	★★★☆☆
Kombinace plast/kov:						
<i>Ahold</i>	129	400	závit+pružina	21	21	NEKUPOVAT!

Poznámky: Orientační ceny termosek o objemu jednoho litru odpovídají roku 2005. Termosky byly koupeny v běžné obchodní síti. Tatonka z prvního nákupu byla vadná, uvedené výsledky pocházejí z vyměněného kusu po reklamaci. Ahold měla tak špatné parametry, že po první sérii testů byla koupena ještě jedna, ale její výsledky nekvalitu jen potvrdily. Teplota vody v termosce klesla na teplotu okolí již po šesti hodinách. Redakce Horydoly je si vědoma, že na českém trhu jsou běžně k dostání další značky jako Salewa, Vango, Laken a Acron, ale z technických důvodů nebyly zařazeny do testu.

ný vánek, venkovní teplota byla 3 - 6 °C. Výsledky byly o pět stupňů nižší, než v prvním testu, na pořadí se nic nezměnilo.

4. Bez přehřátí jsme nalili do celokovových termosek horkou vodu a umístili jsme je do kufru osobního auta. Po dobu testu bylo auto v pohybu, termosky byly uloženy na ležato. Po devíti hodinách klesla

teplota vody na 65 až 81 stupňů, na pořadí se nic nezměnilo.

5. Na závěr jsme vyzkoušeli těsnost uzávěrů. Celokovové termosky jsme obrátili dnem vzhůru a po sedmi a půl hodinách je zkontrolovali. Všechny spolehlivě těsnily.

Text: (red), foto: Petr Ďoubalík ■

JAK TEPLÉ PIJEME?

stupně Celsia	pitelnost
více než 72 °C	nelze pít
65 až 72 °C	opatrně usrkávat
kolem 60 °C	lze srkat
kolem 58 °C	možno pozřít 2-3 doušky
kolem 55 °C	lze pít velké loky

Lyžujete? ~~Ne~~ používejte přilby.

www.nostepřilby.cz

Obchodníka ve Vaší blízkosti

Vám rádi doporučíme.

info@sportkoncept.cz

www.sportkoncept.cz

RUNNING

GALAXY

STEEL

Vezměte s sebou děti a vyražte do zasněžené krajiny. Nevede tudy turistická značka, chaty potkáte jen občas, ale zato můžete vidět, jak se po zamrzlé hladině potoka prochází volavka a pod ledem mizí vydra. Řeč je o Bojovském potoce, který stéká od Mníšku pod Brdypřes Bojov do Měchenic, kde se vlévá do Vltavy. Vlakem jste u něj z Prahy za půl hodiny.

Výlet divočinou kousek za Prahou

Bojovský potok

▼ NEZAPOMEŇTE NA OHĚŇ

Nejkrásnější úsek začíná v Bojově, pod kterým potok vtéká do hlubokého údolí. Okolo přibývají skály, cestička mnohde mizí a objevuje se zase na druhém břehu.

Pod trampskou osadou Tetín se dostáváme do opravdové divočiny. Musíme klikčkovat z jednoho břehu na druhý. Ještě že je potok zamrzlý a my můžeme opatrně přecházet po ledu. Tam, kde je volná hladina, přejdeme po stromech padlých přes jeho koryto.

Na několika rovných místech potkáváme nad tekoucí vodou v zátočinách stará ohniště. Neuděláte si tady aspoň na chvíli ohniček by byl hřích. Plápolající plameny, zbytky sněhu, tající led na potoce a skály nad námi vytvářejí romantickou atmosféru.

▼ ZNAČKY V KLÍNCI

Pod železniční zastávkou Klíncev spadlé betonové lávky, kterou odnesla loňská jarní voda, uvidíme poprvé turistické značení. Nejsou to ovšem běžné plechové rozcestníky, ale dřevěné šípky s přibližným směrem. Ukazují na Bojov, odkud jsme přišli, do Měchenic, kam půjdeme, a k zastávce Klíncev, odkud můžeme v případě špatného počasí odjet vlakem.

Měchenice poznáme tak, že vyjdeme z hlubokého lesa a potok vteče do regulace. Najednou ztratí svůj charakter a stává se z něho obyčejná vybetonovaná stoka. Projdeme podél něho vsí a dorazíme na nádraží.

Můžeme ještě přeběhnout železniční most přes Vltavu (nesmí se to) a po pravém břehu dorazit do Vraného. Vracíme se stejnou trasou, jakou jsme přijeli. Ušli jsme necelých deset kilometrů zasněženou krajinou.

▼ DOPRAVA

Motorovým vláčkem z pražského Hlavního, Vršovického nebo Branického nádraží do Bojova. Zpět po stejné trati. Nezapomeňte využít některou ze slev jízdného nebo měsíčního kupónu na pražskou hromadnou dopravu. Vše na této trati platí.

▼ JÍDLA A PITÍ

Kousek pod Bojovem najdete restauraci Spálený Mlýn. Jídlo v ní je tak dobré, že sem jezdí pořádat večírky nejedna velká pražská firma. Bohužel otvírá až odpoledne. Cenová úroveň je vyšší. Další restaurace střední cenové hladiny najdete v Měchenicích. Levná a zakouřená nádražní hospoda je ve Vraném.

Text a foto: Kuba Turek ■

SPORT PRAGUE

► JUBILEJNÍ 30. ROČNÍK ◀

22. - 24. 2. (st-pá)

- Zimní sporty
- Sportovní oblečení
- Móda pro volný čas
- Míčové sporty
- Kempink
- Turistika a horolezectví

24. - 26. 2. (pá-ne)

- Cyklistika
- Fitness
- Vodní sporty
- Hry a zábava

30. mezinárodní veletrh sportovních potřeb a módy

22. - 26. 2. 2006

22. - 26. 2. 2006 (pa - ne) pro veřejnost
10:00 - 18:00 hodin

Pražský veletržní areál Letňany

www.sportprague.cz

přes kopečky s opuštěnými vesnicemi do letoviska Orebič a pak krajinou jako vystřiženou z filmů o Vinetouovi vystoupat do čtyř set metrů, aby se před vámi otevřela velká náhorní plošina s vinicemi, starými vesničkami a františkánským klášteřem na kopečku.

Víno je všude, pro žíznlivé turisty mají ve vinařském středisku Potomje připravené točené červené ze samoobslužného sudu, pro fajnšmekry sklípky a občůdky se špičkovou domácí produkcí. Kromě těžkého červeného dingače je k mání dezertní víno prošek, jedno z nejlepších z celého Chorvatska.

Z vinné oblasti na vrškách se můžete vydat buď do severních přístavů Trpanj nebo Drače, přivracených k pobřeží, nebo na jižní, do moře obrácenou stranu, kde najdete malebné přístavy Trstenik a větší a vybavenější Žuljanu.

Text (ot), foto: Zdeněk Kukal ■

V sedle na chorvatský poloostrov Pelješac

Na kole do Dalmácie

šij začíná třicet kilometrů od Dubrovníku. Je doménou vinařů, kteří zde na jižních stránkách a náhorních plošinách pěstují unikátní odrůdy dingač a postup.

Je útočištěm šakalů, jediným místem jejich výskytu v Evropě. V noci je uslyšíte výt nedaleko menších přístavů, ale nikdy je nepotkáte. Jsou totiž velmi plachší na člověka než ušáci. Srovnatelně vzácní jsou v celém Chorvatsku snad už jen supi na ostrově Cres.

Pelješac je známý pěstírnami ústřic. Obrovská ústřicová pole v závěru Malostonského průlivu, kde je zároveň i nejteplejší voda z celé oblasti, zvou milovníky ryb a mořských potvor do přilehlých rybářských restaurací.

▼ DLOUHÁ HORNATÁ ŠÍJE

Pelješac je velmi hornatý, a právě proto stojí za projetí na kole. Můžete začít v malém ospalém přístavu Lovište v úplně severním cípu poloostrova, vzít to

▼ V SEDLE NA PELJEŠAC

Vypravte se povodě, na kole a pěšky po jižní Dalmácii, tedy té části Chorvatska, kterou ohraničují historická přístavní města Split na jedné straně a Dubrovnik na straně druhé.

Velkou část dalmátského území tvoří ostrovy, rozpíná se tu jeden velký poloostrov a chorvatská čára pobřeží je přerušena desetikilometrovým koridorem Bosny a Hercegoviny.

Obvyklý směr poznávacích plaveb po jižní Dalmácii vede přes poloostrov Pelješac na ostrovy Korčulu, Mljet a Šipan, nějaká doba je vyhrazená pro návštěvu Dubrovníku a pak se pluje na sever k Makarské.

▼ VÍNO, ÚSTŘICE A ŠAKALI

Poloostrov Pelješac je bránou cest za krásami jižní Dalmácie. Za hodinku na něj dojedete lodí od severu z Makarské. Úzká šíje spojující Pelješac se sou-

ICEBREAKER NA ŠPIČÁKU

ŽENY:

1. Ines Papert (DE)
2. Keenia Sdobnikova (RUS)
3. Anna Torreta (ITA)
4. Petra Müller (SUI)
5. Jitka Mázlová (CZ)
6. Franziska Dönhuber (DE)
7. Julia Olejniková (RUS)
8. Jaroslava Melounová (CZ)

MUŽI:

1. Simon Wadeler (CH)
2. Markus Bendler (AUT)
3. Harald Berger (AUT)
4. Jevgenij Krivošejcev (UKR)
5. Samuel Anthamatten (CH)
6. Israel Blanco Rodrigues (ESP)
7. Jack Müller (CH)
8. Gerd Dönhuber (DE)
9. Jan Doudlebský (CZ)
10. Jiří Pelikán (CZ)

Mistři v ledu hlavou dolů

Světový pohár v ledovém lezení se na poslední lednový víkend nastěhoval pod Jizerské hory. Tanvaldský Špičák pořádal závod v lezení na obtížnost teprve podruhé, ale už se vyhoupl mezi špičkové podniky tohoto druhu.

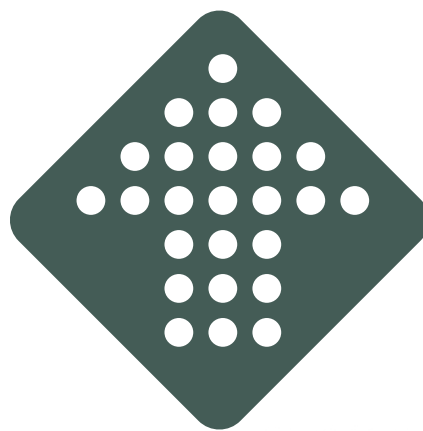
Mezi ženami vyhrála fenomenální Němka Ines Papert. Nejlepší Češka Jitka Mázlová skončila na pátém místě.

V mužském finále zaútočil ze šestého místa Simon Wadeler, který po velkém výkonu mohl sledovat další favorizované lezce, jak se perou s tratí. Nikdo už výše než Švýcar nevylezl, a tak se mohl radovat z prvního letošního triumfu. Nejlepší Čech Jan Doudlebský skončil na devátém místě.

Text: Radek Šenk, foto: Petr Sýkora ■

bart' sport

www.bartsport.cz

Více než 10 tisíc položek zboží!

**Největší sport
na českém
internetu!!!**

Nový design

Nové funkce

- parametrické vyhledávání
- více informací a fotek u výrobků
- doporučené výrobky
- akční sety dle přání

Nové služby

- platby kartou on-line
- splátky on-line
- modrá linka
- poradny
- **velký on-line bazar**

KATALOG

v tomto čísle

@Mall

WWW.MALL.CZ

...obchody, které si oblíbíte.

Raichle – 95 let zkušeností made in Switzerland. Bota Mt. Trail XT GTX, s podešví Vibram® Backpacking Rolling II Advanced pro zlepšené odvalení chodidla a Motion Control Koncept pro zpevnění a flexibilitu kotníků. Funkce a pohodlí v jednom. Vítěz testu amerického časopisu BACKPACKER pro rok 2005. Více info na www.raichle.cz, info@sportkoncept.cz.